

Maria Cabrera
La ciutat cansada

Premi Carles Riba 2016

Proa

MARIA CABRERA CALLÍS

La ciutat cansada

PREMI CARLES RIBA 2016

EDICIONS PROA

BARCELONA

2017

La ciutat cansada ha obtingut el Premi Carles Riba de poesia 2016, atorgat per un jurat format per David Castillo, Andreu Gomila, Josep Lluch, Roger Mas i Teresa Pascual.

Disseny de la col·lecció: TYPERWARE®
Fotografia de la coberta: Joan Josep Camacho Grau

Primera edició: febrer del 2017

© Maria Cabrera Callís, 2017

Drets exclusius d'aquesta edició:
2016 Raval Edicions SLU, Proa
Diagonal, 662-664
08034 Barcelona
www.proa.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com <<http://www.conlicencia.com/>>; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Composició i compaginació: *Víctor Igual, S. L.*

Impressió: Limpergraf

ISBN: 978-84-7588-661-9

Dipòsit Legal: B. 1.451-2017

Sumari

<i>Et in Arcadia ego</i>	I I
<i>Culpes o fisiologia d'un cor</i>	I 3
<i>Venies cap a mi</i>	I 5
<i>Nit mallorquina</i>	I 7
<i>Postcard from the North, I</i>	I 9
<i>Era primavera</i>	2 I
<i>Hiroshima mon amour</i>	2 3
<i>Del deliri i la delera</i>	2 7
<i>Postcard from the North, II</i>	2 9
<i>I vaig ser un nen</i>	3 I
<i>L'estremiment de les dàlies</i>	3 3
<i>Camp endins i mar enfora</i>	3 5
<i>Postal des del Nord, III</i>	3 7
<i>Taronja borda</i>	3 9
<i>Amforismes</i>	4 I
<i>Vam gratar terra negrosa...</i>	4 3
<i>I aplogize</i>	4 5
<i>Disposició natural</i>	4 7
<i>Dissociativa</i>	4 9

<i>Senyal</i>	51
<i>Gran festa d'aniversari</i>	53
Endreça	55

Et in Arcadia ego

La ciutat cansada és un llibre de Pere Calders que vaig deixar a mig camí. I això que m'agradava. Hi ha més coses que m'agraden: com el secret de fusta de les nous. O les rialles aurorals, tan fresques de verd. La ràbia de les primeres gotes sobre les llambordes, que fa pujar les sentors de vida de la ciutat. La tristesa discreta dels balcons de Barcelona. Els secrets de perquè sí. I la paraula 'serpentina', perquè és feliç d'innocència verge, *et in Arcadia ego*, i perquè rima amb 'diamantina', i té valor.

D'aquestes i d'altres contradiccions, avui tinc ganes de parlar-vos-en. I crec que seguiré enraonant en aquest buit, per i per a aquest buit: com una esclatxa semàntica. De tant en tant, només: amb la freqüència amb què secretament sospiro.

Culpes
o fisiologia d'un cor

Que no sàpigues passar la pàgina dels dies antics, dona,
que la pols dels dies antics se't quedi aferrada sota les ungles,
en forma de llunes blanques,
dona en runes,
no sé si ho deus al Proust que mai no has llegit,
a l'angúnia dels llibres, al vers que t'encalça,
a la verdor de la fruita o a la pluja incessant que t'habita.

Que se't facin pans de terra dels records, dona,
i que els versos et creixin com plantes grasses,
com rates imprevistes en la foscor de la cuina,
com tempestes de sorra a l'ull del poema
o com l'atac nocturn de les síl·labes que et regira dins del llit,
dona estàtua,
dona sola,
vers en flames,
sargantana,
solell dona
i dona obaga,
no sé si ho deus al Freud que mai no has entès,

a la fredor del marbre, a la tristesa dels llapis
o a l'eco dels teus ventricles.

I la sístole et parla de culpes,
i la diàstole et diu que genètiques,
i les vàlvules del cor,
sempre,
sempre,
sospiren molt orfes.

Venies cap a mi...

I tu venies cap a mi amb una mirada peninsular
i els llagrimals molt nobles,
amb una testa clàssica
i l'orgull dels titans a les venes,
amb les guerres púniques encara palpitants,
amb l'atzagaiada de mil batalles perdudes a les espatlles,
bon cop de salze enfilant la carena,
i amb la mà dreta i la mà esquerra enamorades, respectivament,
de les llegendes homèriques
i dels trens que em creuen continents per l'esquena,
amb una butxaca plena de misteris d'estany i promeses de nits de
silici,
amb un pou fred de calç amb tota la droga
que ens ha lligat tant de temps al port d'aquesta ciutat grega,
amb les pomes fermentades al foc lent de l'amor,
amb l'amor escaldat al foc brusc de la set,
amb els ulls astuts de les sargantanes,
amb la son profunda de les províncies d'Espanya,
amb set cartes de nan oníric a la màniga
i un enginy multicolor per fabular-me les planetes.

Per a mi, només per a mi venies,
i rere teu el vespre s'estenia pels països com una ombra estranya.